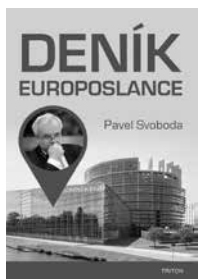

Pavel Svoboda

Deník europoslance

Triton 2022

Právník, vysokoškolský pedagog a politik Pavel Svoboda působil jako člen Evropského parlamentu (za KDU-ČSL, jíž je věrným členem od roku 1990) v letech 2014 až 2019. Prakticky hned po

svému nástupu do Bruselu byl Svoboda zvolen předsedou prestižního právního výboru EP, čímž se na dlouhé roky stal nejvýše postaveným Čechem v Evropském parlamentu. A právě z tohoto období, jak název napovídá, pocházejí předkládané deníkové záznamy, navíc prokládané ukázkami ze Svobodova blogu vedeného na serveru aktualne.cz.

Čtenář blíže neznalý charakteru Pavla Svobody může být překvapen mnohdy vtipnými, s nadhledem a někdy i štíplavou ironií psanými poznámkami a postřehy ze života europoslance. Zároveň může ocenit i šíři Svobodova životního záběru: kromě dobové (ovšem i z dnešního pohledu stále platné) reflexe české, evropské a okrajově i světové politiky se Svoboda ve svém deníku věnuje také aktivitám spojeným s celoživotním zájmem o koledy, zmiňuje své aktivity dotýkající se Společnosti pro duchovní hudbu nebo se často vrací ke svému angažmá ve Ztracené kapele. Na řadě míst reflektuje svoji křesťanskou víru a své zážitky často doplňuje politickými i náboženskými vtipy.

Těžištěm deníku nicméně rozhodně zůstává životaběh poslance Evropského parlamentu. Svoboda popisuje každodenní chod instituce spadající pod onu tak často zneužívanou nálepku „Brusel“, ukazuje její praktický rozměr se všemi klady i zápory, přirozeně a důvěryhodně obhajuje myšlenku sjednocené Evropy. A čtenáře vlastně jen tak mimochodem, nenásilně, uvádí do problematiky evropských institucí.

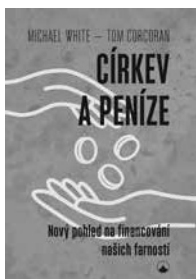
Jako červená nit se Svobodovým deníkem vine krize na Ukrajině, jejíž „horká“ fáze vyvolaná anexí Krymu začala jen o několik měsíců dřív, než se Svoboda dostal do Evropského parlamentu. Svobodův Deník europoslance by měl být povinnou literaturou pro všechny ty, kdo pochybují o nutnosti angažmá křesťanů v politickém životě.

Lukáš Jirsa

Michel White, Tom Corcoran

Církev a peníze

Karmelitánské nakladatelství 2022

Zdravě provokativní kniha o výbušném tématu: peníze ve farnostech. Autoři mapují přerod jedné americké katolické farnosti z finančně strádajícího společenství ve fungující a dlouhodobě se rozrůstající farnost. To, k čemu dospěli, se dá shrnout jednoduše: finanční zdraví farnosti odráží duchovní rozpoložení společenství. „Finanční krize, s níž se katolická církev potýká, je více než pouhý problém peněz. Je symptomem mnohem hlubšího problému: úpadku společenství a nejasnosti v otázce smyslu. Chce-li církev vybrat více peněz, musí se zlepšit v tom, jak být církví.“

Klíčem je, podle autorů, porozumět tomu, že peníze nejsou špatné, jsou nezbytným prostředkem k dosahování toho, o co usilujeme. Základem tedy je vyjasnit si, co je posláním církevního společenství – „ve skutečnosti si ceníme pouze toho, do čeho jsme ochotni investovat finance“. A pak ještě zdůrazňují jeden detail. Člověk má být správcem majetku i peněz, ne vlastníkem. Vnímat svoji roli v tomto smyslu osvobozuje od skrytého shromažďování a šetřilkovství. Od přílišných obav z neúspěchu, a především od chamtivosti a ztotožňování vlastní hodnoty s vlastněným majetkem

Autoři knížky, farář a koordinátor farních aktivit, se opakovaně vracejí k tomu, jak propojit finance a vizi: „Nedělejte si z Boha záchrannou síť nebo záložní finanční plán. Hleďte Boha a jeho plán pro své farní společenství na prvním místě.“ A navrhnou cestu, která vede od *proč* k *jak* a *co*. První je tedy shodnout se, k čemu má farnost sloužit a pak jak toho dosáhnout a co k tomu budeme potřebovat. Zní to trochu jako manažerská poučka, autoři ale na mnoha praktických příkladech ukazují, že jinudy cesta nevede, alespoň ne dlouhodobě. A tady, ve chvíli, kdy by si měla farnost vyjasnit, o co věřícím doopravdy jde, se často objevuje kámen úrazu. Zatímco nějak podvědomně očekávají, že všichni v kostele uvažují stejně, opak je pravdou. „Někteří věří, že církev je tu od toho, aby

uchovávala liturgii, bránila eucharistii nebo propagovala jejich oblíbený hudební styl – nebo přinejmenším se chovají, jako by to tak bylo. Mnozí svou farnost chápou jako soukromý klub, jakýsi spolek, kde si najdou přátele. Pro jiné je to únik ze světa, útočiště před současnou kulturou.“

Peníze farnosti nezajistí fundraisingové poradci, četnější sbírky ani manipulativní marketingové techniky. Finanční udržitelnost závisí spíše na tom, když se farnost otevřeně přihlásí k úsilí o evangelizaci a rozvíjení kultury dárcovství. „Ježíš nás znovu a znovu učí, že máme ze svých peněz darovat, posílat je dál... Štědrostí jako učedníci rosteme, ale to není všechno. Ukazuje se, že existuje rovněž spojitost mezi dáváním a růstem církevního společenství.“

Podle zkušeností autorů roste církevní společenství svobodným velkorysým darováním. „Darování nám někdy připadá jako ztráta. Možná nechceme nikomu nic dávat – ani Bohu, ani lidem. Může to být boj na emoční rovině. Pavel se snaží překonat náš přirozený odpor tím, že nás učí naše pojetí dávání zarámovat do jiných souvislostí. Učí nás nebrat ho jako umenšení našich prostředků, ale jako investici. Je to zasévání semene. Hospodář radostně zasévá, protože ví, že ve finále přijdou žně a sklizeň a z ní pak znovu zaseje a v budoucnu sklídí mnohem víc... Když lidé dávají, rostou také v učednictví v mnoha dalších směrech. Mnohem pravděpodobněji se zapojí do služby, připojí se k menšímu společenství, pojedou na misijní cestu nebo pozvou své přátele, kteří v žádné církvi nejsou, aby se podívali, co jejich farnost dělá a co jim může nabídnout. Jednoduše řečeno, církev roste radostným dáváním.“

Taková velkorysost proměňuje jednotlivce, proměňuje a chrání ho před chamtivostí a podobně velkorysost vede společenství, aby pečovalo nejen o sebe, své vedení, ale i o chudší farnosti či chudé obecně. Tahle kniha je provokativní, v něčem možná vzdálená evropské kostelní kultuře, čtenáře však nepochybně může inspirovat k dobrému.

Josef Beránek